

færdeligt! Emanuel . . . Du maa komme til Fornuft — hører du? — Du maa tænke paa Fremtiden, paa Børnene, paa os alle. Se dog! Du veed ikke hvad Dag du staar paa Gaden uden Tag over Hovedet, uden en Bid Brød til dine Børn. Fa'er vil ikke hjælpe dig mere . . . og kan det hellerikke. Jeg har ondt nok ved at hjælpe mig selv. Du veed, hvor lidt Torm efterlod. Hvad vil du da gøre? Styrt os dog ikke i Ulykke, Emanuel! . . . Nej, du maa ikke tale. Nu skal du engang høre Sandheden! Har du ikke gjort os Sorg nok? Er det ikke din Skyld, at Fa'er er syg og fortvivlet? Vi er allesammen fortvivlede for din Skyld, Emanuel! Veed du, at jeg har seet Fa'er græde over dig? Det skulde du tænke paa! I mere end ti Aar har vi levet i Angst for dig. Er det ikke nok! Skal vi da aldrig kunne tænke paa dig uden med Skam? . . . Aa, Emanuel, om du blot vidste — —.“

Hun formaaede ikke at tale mere. I et Anfald af krampagtig Hulken sank hun sammen ved Broderens Bryst.

Emanuel lod sagtmodig sin Haand glide nogle Gange ned over hendes Haar.

„Stille, Søster! Stille! Du er ikke god mod dig selv! . . . Og hvorfor vil du forarges paa mig? Sig mig, har ikke Kristus vist os Vejen ind til den evige Glæde . . . han, som ikke vilde eje det, hvortil han kunde hælde sit Hoved!“

„Aa — hvor du taler!“ afbrød Betty i opblussende Heftighed og rettede sig paany i Vejret. „Det er formasteligt! Troer du, Gud har givet dig Hus og Hjem og Slægt, for at du skal lægge det altsammen øde? Har han givet dig Hustru og Børn, for at — —“

Hun fik ikke udtalt. Emanuel lagde Haanden paa hendes Arm og saae bekymringsfuldt paa hende.

„Betty, — var det dig mon ikke tjenligere, om du gik irecte med dig selv, før du anklagede andre? Ogsaa dig har jo Herren hjemsøgt! Troer du ikke, han har haft et Ærinde hos dig, da han bankede paa din Dør med Dødens kolde Haand? Troer du ikke, han kom for at spørge, om du nu var hjemme for ham . . . for ham alene? Luk dit Hjerte op engang! Se, Gud har taget dit Barn og din Mand fra dig, dertil Rigdom, Ære, An-